

"Sakin deme, "Benim namazım nerede, şu hakikat-ı namaz nerede?" Namazını huzurla kılamamaktan çoğu insan şikâyetçidir. Böylelerine neler söylenebilir? Sondaki salâvat-ı şerifenin manasını açıklar mısınız?"

Bu cümlenin devamı şöyle:

"Sakin deme, '*Benim namazım nerede, şu hakikat-i namaz nerede!*' Zîrâ bir hurma çekirdeği, bir hurma ağacı gibi kendi ağacını tavsif eder. Fark yalnız icmâl ve tafsil ile olduğu gibi, senin ve benim gibi bir âmînin -velev hissetmezse- namazı, büyük bir velînin namazı gibi, şu nurdan bir hissesi var, şu hakikattin bir sırrı vardır. -*Velev şuurun tâallûk etmezse*- Fakat, derecâta göre inkişâf ve tenevvürü ayrı ayrıdır. Nasıl bir hurma çekirdeğinden, tâ mükemmel bir hurma ağacına kadar ne kadar merâtib bulunur; öyle de, namazın derecâtında da daha fazla merâtib bulunabilir. Fakat bütün o merâtibde, o hakikât-i nurâniyenin esâsı bulunur."

Namaz, Allah'ın huzuruna bir davettir. Davete icâbet eden, vazifesini yerine getirmiş olur. Mânen de ne kadar huşu içerisinde olursa, o derece feyizlenir ve o nisbetinde mükâfat alır.

Hurma; hem gıda, hem meyve vazifesi görmesinden dolayı tercih edilmiş olabilir.

Çoğu insan namazda arzu ettiği huzur ve huşuu tam bulamayınca "*Benim namazım nerede, şu hakikat-i namaz nerede?*" diyor ve ümitsizliğe düşme tehlikesine maruz kalıyor. Nitekim şeytanın bazı hassas insanları bu yolla namazdan alıkoyduğuna da çokça şahit oluyoruz. Bunun için olsa gerek, Üstat Hazretleri bu soruya özel bir önem verip böyle kişileri yeis tehlikesinden kurtarmak üzere bu dersi kaleme almış bulunuyor.

Üstadımızın [Kastamonu Lahikası](#)'ndaki şu derslerini burada nakletmek isteriz:

"Bu zamanda tahribat ve menfî cereyan dehşetlendiği için, takvâ bu tahribata karşı en büyük esastır. Farzlarını yapan, kebirleri işlemeyen, kurtulur. Böyle kebir-i azîme içinde amel-i salihin ihlâsla muvaffakiyeti pek azdır."

"Madem her dakikada, şimdiki tarz-ı hayat-ı içtiamiyede yüz günah insana karşı geliyor; elbette takvayla ve niyet-i içtinabla yüzer amel-i sâlih işlenmiş hükmündedir."

İlk cümlede bu zamanın dehşeti iki madde halinde nazara veriliyor: *Tahribat ve menfî cereyan*. '*Tahribat*' kelimesi daha çok ahlâk konusundaki yıkımları, '*menfî cereyan*' ise zihinleri bulandıran yıkıcı fikirleri, kalpleri bozan batıl inançları ve zararlı

ideolojileri hatırlatıyor.

Öte yandan, bu zamanda iletişim imkânlarının son derece ilerlemesi bir yönüyle büyük bir nimet iken, diğer yönüyle insanın huzurunu bozmanın en birinci sebebi oluyor. Önceki asırlarda, bir köydeki üzücü bir olayı komşu köydekiler bilemezlerdi. Bilmeleri için, birisinin o köyden gelmesi yahut oraya gidilmesi gerekirdi. Şimdi ise dünyanın her tarafında her gün işlenen cinâyetler, yapılan zulümler evimizin içine girmiş bulunuyor. Bu kadar menfî haberlere rağmen huzurlu ve huşu içerisinde bir namaz kılmak çok zordur.

O halde, bu ağır şartlar karşısında ne gibi tedbirler alabiliriz? Özet olarak şunları söyleyebiliriz:

Salih amellerimizi tam bir huzur ile yapamamaktan dolayı ümitsizliğe düşmemeli ve şeytanın oyununa gelmemeliyiz. Mümkün olduğu kadar huzura mâni hallerden ve zihnimizi gereksiz meşgul eden şeylerden, kötü arkadaşlardan, ruhumuzu yaralayan zararlı sohbetlerden, hayalimizi ifsat eden ahlâksız neşriyatlardan uzak durmalı, buna karşılık iman ve Kur'ân hizmetkârlarıyla daha çok görüşmeli ve onlara yardımcı olarak hizmetlerine iştirak etmeliyiz. Ayrıca Nur Külliyyatı'ndan da azamî istifadeye çalışmalıyız.

Üstadımızın bu zamanda *"Böyle kebair-i azîme içinde amel-i salihin ihlâsla muvaffakiyeti pek azdır."* dersinden aldığımız büyük teselli ile kesinlikle yeise kapılmamalıyız. Bu zamanda takvanın birinci derecede önem kazandığını da dikkate alarak bu konuda azamî hassasiyet göstermeliyiz. Böylece, bize hücum eden binlerce günaha sırtımızı çevirerek binlerce vacib sevabı alacak ve salih ameldeki noksanımızı büyük ölçüde gidermeye çalışacağız.

İlmihalde belirtilen şartlara tam uyduğumuz takdirde namaz görevimizi yerine getirmiş olduğumuzu düşünerek yeise kapılmamalıyız. Öte yandan, namazımızın daha mükemmel olması için de çalışmalı, dua ve niyazda bulunmalıyız.

Namazda yakalanamayan huzurun, namazı terk etmekle ebedîyen bulunamayacağını hatırdan çıkarmamalı, nakis da olsa namazımıza devam etmeliyiz. Bu vesileyle [Mehmet Kırkıncı Hocamızın](#) bir gence yaptığı şu hikmetli latifeyi de nakletmek isterim:

Gencimiz Nur'larla yeni tanışmıştır. Osmanlıca kelimelerin ve dinî kavramların tamamen yabancıdır. Bu sebeple Nur'ları okuduğunda hemen anlaması mümkün olmaz ve hocama gelerek şöyle der:

"Hocam bu eserleri okuyorum ama bir türlü anlayamıyorum."

Hocam kendisine şu latifede bulunur:

"Bir de okumamayı dene. Belki okumaya okumaya anlarsın."

Gencimiz tebessüm eder ve aldığı ince mesaj üzerine Nur'ları okumaya devam eder.

Salavat-ı şerife ve manası:

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ قَالَ (الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ) وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

"Allah'ım! **'Namaz dinin direğidir.'** buyuran Peygamberimize ve bütün âl ve ashâbına salât ve selâm eyle."